

Merj (másként) szeretni! 1.

A szeretet türelmes és jóságos

Olvasmány: **1Korinthus 13.** – Alapige: **1Korinthus 13,4a.**

Bevezetés: Újra eltelt egy év. Újra adventbe lépünk. A régi egyházi rend szerint adventtel egy új egyházi évet kezdünk, ami a következő adventig tart. A mai nappal elkezdünk a szeretet ünnepére készülni. – (1dia) **De álljunk az előbbi mondatnak egyetlen szavánál!** A szeretetnél. S gondolkodjunk el arról, hogy nekünk mit jelent ez a szó: szeretet. Jelenti a családot, a barátokat, azaz kapcsolatokat, amikben élünk? És? Könnyű vagy nehéz szeretni? Szerelmesen azt mondjuk: könnyű. 25 év házasság után – talán (csak az asszony meg ne hallja) – sóhajtva megjegyezzük: nehéz. Valaki úgy fogalmazott egyszer, hogy: *Szeretni mindenki tud. Valahogy. De jól szeretni szinte lehetetlen, mert szüntelenül önmagunk korlátaiiba ütközünk.* Igaza volt annak, aki ezt mondta? – **Mit ébreszt benned ez a szó: szeretet.** Egy kellemes érzést? Egy jóleső, de egyre halványuló emléket? Sebeket? Égbekiáltó hiányt? Csalódást? – **Feleségemmel arra gondoltunk, hogy az ideai adventben meghívunk benneteket,** hogy együtt nézzünk bele Isten igéjének tükrébe azért, hogy megértsünk valamit abból, hogy mit ért Isten szeretet szava alatt.

1. Előljáróban tisztázzuk azt, hogy a szeretet nem pusztán egy érzés, hanem sokkal inkább egy átgondolt döntésből fakadó cselekedetek sorozata. A szeretet mindig azt teszi, ami másoknak a legjobb, és képes erőt adni ahhoz, hogy a legnagyobb problémákkal is szembe nézzünk. (2dia) Mindannyian azzal a vággyal jövünk a világra, hogy szomjazzuk a szeretetet. Olyannyira szükségünk van rá az életben maradáshoz, ahogyan tudónknak szüksége van az oxigénre. A szeretet olyan erő, ami túlzások nélkül, képes megváltoztatni életünk irányát, minden dologhoz való hozzáállásunkat, értelemmel, étellel és mélységgel töltve meg felszínes a kapcsolatainkat. Ma ennek a cselekvő szeretetnek a két alappillérről szeretnék beszélni: **ez a türelem és kedvesség.**

2. (3dia) A szeretet türelmes, jóságos... ^{1Kor 13,4a} – olvassuk Pál szeretetről szóló himnuszában. Pedig talán így kellene fordítanunk a szavait: a szeretet hosszan tűr, és jóságosan él, jóságosan viselkedik, azaz kedves. Minden, amit ezután mond el az apostol a szeretetről, az ebből a két alaptulajdonságból fakad.

3. (4dia) A szeretet tehát képes hosszan tűrni, képes a vállára venni, és elhordozni valamit, valakit, egy helyzetet. Képes várni anélkül, hogy indulatos vagy követelőző lenne. Időt ad, miközben mindent megtesz azért, a másik megváltozzon és jobb belátásra térjen. S mindezt akkor is teszi, ha a másik ellenséges, szeretetlen és elutasító. **Ki képes erre? Mert így szeretni lehetetlen!** Mert a **mi szeretetünk fényévekre van ettől!** Mi szeretjük azokat, akik viszont szeretnek, akikhez valamiféle érdek fűz bennünket. De amint valami megváltozik ebben a kapcsolatban, máris elemi erővel tör fel belőlünk a harag, a gyűlölet, az ellenszenv, vagy a keserűség, a csalódás, és máris menekülnénk. Arról nem is beszélve, hogy nem tudunk ellenszélben szeretni. Bántunk, sértünk, személyeskedünk, megalázunk, birkózunk egymással, hogy megmutassuk velünk ezt nem lehet megcsinálni. Nincs időnk várni, azonnal kell, hogy változzon a másik, oldódjon a helyzet, szűnjön a vihar. Mert a mi szeretetünk elfogy,

és vele együtt elpárolog a türelmünk is. És ehhez nem kellenek ádáz ellenségek, elég egyetlen kellemetlen ember, vagy egy időtlen kiskamasz.

De nem úgy az Isten! Aki időtlen idők óta bajlódik, küszködik velünk emberekkel. Velünk, akiket szeret, akiknek nem akarja a pusztulását, akikért még arra is képes volt, hogy ott hagyja a menny érintetlen világát, és emberré legyen Krisztusban. Az Isten időtlen idők óta tűr, arra várva, hogy felé forduljunk, megszólítsuk, beengedjük őt a küzdelmeinkbe, hogy rábízunk az életünket, hogy újra kapcsolatba kerülhessen velünk. Nem tolaikodik, nem követel, nem töri ránk az ajtót, nem zsarol, nem gyakorol ránk nyomást. Egyszerűen csak: **türelmesen szeret.** Istennek ez a türelme, a mi megmenekülésünk esélye! **De az Isten sem tűr a végtelenségig!** Hosszan, de nem örökké türelmes. Esélyt ad, de lejár az idő.

4. (5dia) **A szeretet jóságosan él, jóságosan viselkedik, azaz kedves.** Ebben a zord világban úgy hiányoznak a kedves emberek, mint a falat kenyér! De ma nem ilyen időket élünk. Rendszer szinten várják el tőlünk, hogy beálljunk valahová, és gyűlöljük azt, aki nem a mi emberünk. „Az árkokat betemetni nem lehet, Mert nyüzsögnek bennük az emberek.” – éneklí egy mai dalszerző. Csoda az, hogy azt tapasztaljuk az élet minden szintjén, hogy sokakban meghidegült a szeretet? Hogy félünk őszintének lenni? Hogy bizalmatlanok vagyunk? Hogy bezárkózunk? Régen elpárologt belőlünk a kedvesség, és nem maradt más utána csak egy nagy adag rosszkedv, kedvtelenség és közöny. Mindenki a másokra mutogat és másiktól várja azt, hogy legyen más milyen.

(6dia) **Ezért olyan megrendítő élmény, amikor az ember Istennel találkozik!** Különösen akkor, amikor elé hozom az életem csődjét, mocskát, mindazt, amire addig oly büszke voltam. És ott állok, már szólni sincs erőm, csak várom, hogy megmondja hülye voltam, és én tudom, igaza van: sz@r alak vagyok. Ezt érdemelném. Hazajöttem, mint tékozló fiú elherdáltam és elszórakoztam egyetlen a kincseimet és érzem valahogy olyan pofátlan odajönni ahhoz, akiben eddig nem akartam hinni, akit eddig levegőnek néztem. És abban a pillanatban valaki csöndesen és váratlanul átölel. Nem szid le, nem korhol, nem vádol. Csak örül nekem. Egyszerűen csak szeret. És tudom és megértem, hogy ez az a jóság és kedvesség, amire egész életemben vágytam. **S ennek a jóságnak és kedvességnek Isten a neve.**

5. (7dia) **Itt az ideje, hogy bele nézzünk az Isten által elénk tartott tükörbe és lássuk meg, milyen is a mi szeretetünk!** *A nyáron egy kiállításon jártunk, ahol kortárs művészek szobrai láthattuk. Néztem a kiállított alkotásokat, és alattuk olvastam a szobrász nevét és az alkotások címeit. Én meg – vállalom – egyre bénábbnak érzetem magam, mert nem állt össze bennem az, amit láttam, és az, amit olvastam.* Ez a kiállítás jut eszembe, amikor arra gondolok, hogy mivé formáltuk a szeretetet. A műnek még ez a címe: szeretet, de más az, amit látunk. **Egy olyan világban, mint a miénk, szeretni kihívás, harc, nem valami, ami magától értetődő.** Ott, ahol mindenki türelmetlen, kedvét vesztett, ahol elfogyott már a szeretet, és meghidegültek a szívek, **nehéz szeretni. Nem érzünk rá késztetést.** A szeretet azonban nem érzéseken alapszik, hanem megharcolt döntéseken. Változás ott kezdődik, ahol valaki azt mondja: elég, én nem sodródok tovább a többiekkel, nem engedem azt, hogy csak úgy vigyen az ár, hanem szembe fordulok és úszom. Nehéz? Lehetetlen? Áldozattal jár? Igen! De nem ezt várja gyermekeitől Isten? Az, aki „mégis” türelmes és „mégis” kedves? Akit ezerszer elutasítunk és „mégis” kezdeményez, és nem adja fel? **Merjünk elkezdni másként szeretni!**